

Verslag wandeling 't Turkaa te Diessen – zondag 22 februari 2026.

Met het weer troffen we het op deze zondagochtend niet echt. Toen we even na 9.00 uur vanuit Esbeek naar Diessen vertrokken, was het nog droog. Maar, in de loop van de voormiddag begon het te regenen en naarmate de ochtend vorderde nam de intensiteit van de neerslag alleen maar toe. De minder goede weersvooruitzichten zullen er wel de oorzaak van zijn geweest dat de belangstelling voor deze wandeling niet zo erg groot was. Slechts 12/13 mensen gingen er mee op pad door 't Turkaa. We begonnen onze wandeling bij de hengelvijver en langs De Oude Stroom liepen we daarna in noordelijke richting, door het stukje nieuwe natuur dat eind vorige eeuw werd aangelegd op voormalige (afgegraven) landbouwgrond. Dat nieuwe stukje natuur bestaat uit broekbos en nat grasland. Over het op dat moment zeer zompige grasland liepen we om het broekbos heen en bekeken daarbij de sporen die bevers daar hadden achtergelaten (takken en bomen met vraatsporen en in de stroom een stevige stuwdam).

Na een rondje rond de visvijver, waarbij we even stil stonden bij de (betonnen) ijsvogelwand, wandelden we het "oude" Turkaa bos in. Dit bos bestaat voornamelijk uit diverse loofhoutsoorten. De ondergroei wordt gedomineerd door braamstruiken, met hier en daar wat adelaars- en stekelvarens. Langs de slingerende bospaadjes vonden we nogal wat rozetten van geel nagelkruid; een soort die in dergelijke vochtige loofbossen echt thuishoort. Op een ruig graslandje midden in het bos werd rond het jaar 2000 een vleermuizenkelder gebouwd, maar deze ligt zo verscholen in het terrein dat hij eigenlijk niet opvalt. Je moet echt weten dat die kelder er is, anders loop je er zo aan voorbij. Met name in de winter zijn in het Turkaabos ook nogal wat poelen en plassen te vinden; deels restanten van het watermolenlandschap dat hier tot 1920 te vinden was. Maar, aan De Reusel en de andere waterlopen in het gebied is in de loop van de vorige eeuw waarschijnlijk zoveel vergraven, dat maar moeilijk is te zeggen wat die poelen en plassen precies voorstellen; oude meanders?, restanten van molenwielen? of gewoon natuurlijke laagtes?

Vanuit het bos liepen we vervolgens over korte afstand langs de gekanaliseerde Reusel en kwamen zo aan op de Watermolenweg, op de plek waar vanaf de veertiende eeuw drie, elkaar in de tijd opvolgende, watermolens hebben gestaan. De laatste werd in 1921 afgebroken. Via een zandpad door een weids ontginningslandschap bereikten we tenslotte weer het oude Turkaabos. Na nog een kort tochtje over slingerende paadjes en enkele houten bruggetjes, kwamen we weer aan op de parkeerplaats bij de visvijver. Net op tijd, want de wandelaars begonnen inmiddels behoorlijk nat te worden.

Door Joep Verspaandonk geschreven.